

Arrest

nr. 278 953 van 18 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Rue Raymond Museu 19
5002 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 januari 2021 en dient op 9 februari 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 11 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 23 april 2021.

1.3. Op 9 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden. Op 12 september 2021 dient verzoeker een verzoekschrift in tegen die beslissing van 9 september 2021. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt op 23 februari 2022 voormeld beroep bij arrest nr. 268 874.

1.4. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 28 maart 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 27 juni 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 27 juni 2022 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Arabier afkomstig uit Gaza. Op 9 februari 2021 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen dat u in december 2018 aankwam in Griekenland waar u in een opvangcentrum te Kos terecht kwam. Het nieuws dat u familie bent van de Hamasleider Ismail Haniya ging als een lopend vuurtje rond in het opvangcentrum. Een paar maanden na uw aankomst in het centrum, in april 2019, werd u even buiten het opvangcentrum aangevallen door vier à vijf gemaskerde mannen vermoedelijk behorend tot de families B. en A. M., vijanden van Hamas in Gaza, van wie u later ook nog dreigberichten ontving. U liep blessures op aan uw onderbeen. Toen uw belagers vaststelden dat u bloedde, liepen ze weg. U keerde terug naar het opvangcentrum om te melden wat u had meegemaakt. Bij uw aankomst in het opvangcentrum was er echter een gevecht gaande tussen Palestijnen en Irakezen. Wegens uw verwondingen dachten de autoriteiten dat u betrokken was bij het gevecht en werd u gearresteerd. Eerst werd u naar het ziekenhuis gebracht waar uw wonde verzorgd werd en nadien werd u naar een politiecel overgebracht. U probeerde de politie tevergeefs uit te leggen dat u niet aan het gevecht in het centrum had deelgenomen, maar dat u even daarvoor slachtoffer was geworden van een ander incident. U werd echter niet gehoord en u kon ook geen klacht tegen uw belagers indienen. De politie beweerde zelfs dat u zichtbaar was op camerabeelden van het centrum. U werd racistisch behandeld door de politie en werd geslagen. U werd twee dagen vastgehouden in afwachting van uw proces in de rechtbank van Kos waar u werd veroordeeld tot een jaar en acht maanden cel met uitstel. U ging meteen in beroep na de zitting maar heeft hierna over uw beroep niets meer gehoord. Nadien werd u naar de gevangenis gebracht waar u één maand werd vastgehouden en vervolgens onder voorwaarden weer vrijkwam. Hierna ondervond u in dit verband geen problemen meer. Op 1 januari 2020 werd u internationale bescherming verleend en moest u het opvangcentrum verlaten. U ging bij vrienden wonen in Pyli op het eiland Kos. Op een gegeven moment vielen de veiligheidsdiensten 's nachts jullie woning binnen omdat ze naar iemand op zoek waren. U werd niet persoonlijk geïnterviewd maar u ervaarde dit incident wel als racistisch. Voorts kreeg u in Griekenland te maken met discriminatie, onder meer in de gezondheidszorg. Omdat u een bepaalde behandeling weigerde, werd de betreffende arts erg boos en schold u uit. U ging hierop naar een ander ziekenhuis voor uw behandeling. Verder had u weinig financiële middelen, waardoor u geen lessen kon volgen. U vond ook geen werk. Uw medische verzekering stond tot slot niet in voor de kosten van uw tandverzorging. In december 2020 kreeg u een mail waarin te lezen stond dat uw paspoort klaar lag in Thessaloniki. Bij uw terugkeer uit Thessaloniki wachtten de veiligheidsdiensten u op. U werd vijf uren in een cel vastgehouden, waar u geslagen werd. Men stelde u vragen over uw band met uw neef I. en uw gsm werd gescreend. Op 16 januari 2021 reisde u uiteindelijk van Griekenland naar België waar u op 9 februari 2021 om internationale bescherming verzocht. Bij terugkeer naar Griekenland vreesde u gekwetst te worden door de vijanden van Hamas en in een miserabele situatie als dakloze en werkloze terecht te komen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw Palestijns paspoort en een verklaring bij het politiebureau d.d. 14 januari 2019 m.b.t. het verlies van dit paspoort – tijdens deze aangifte werd u door de politie respectloos behandeld –; een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart; uw Grieks paspoort; uw Griekse identiteitskaart waaruit blijkt dat u vluchteling bent; foto's van verwondingen aan een been; een onvolledig besluit van de Griekse politie te Kos waaruit blijkt dat uw detentie waartoe op 19 april 2019 werd besloten wordt opgeheven; een dienstnota betreffende uw vrijlating waaruit blijkt dat u op 17 mei 2019 werd vrijgelaten omdat u enkel werd vastgehouden wegens illegaal binnenkomen en illegaal verblijf in Griekenland; een document d.d. 28 januari 2020 in verband met uw vertrek uit het opvangcentrum; enkele Griekse medische documenten; en een schriftelijke communicatie via uw telefoon tussen u en een lid van de familie Barbakh die u bedreigde. Uw eerste verzoek werd op 9 september 2021 door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard, onder

meer omdat de door u in Griekenland ondervonden moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg niet voldeden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. U had immers toegang tot de Griekse gezondheidszorgen en de door u ondervonden problemen, met name dat u eens geschoffeerd zou geweest zijn door een dokter, waren onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 23 februari 2022. De Raad stipte onder meer aan dat de loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland hebben verkregen, op zich geenszins voldoende is om aan te tonen dat uw situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor uw situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond. U bleef hier echter in gebreke. In dit verband stipte de Raad onder meer aan dat u geen concrete indicaties had aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u niet in staat zou zijn om opnieuw toegang te krijgen tot huisvesting en gezondheidszorg in Griekenland. U had aldus persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat u zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die u reeds werd toegekend in Griekenland, dat de bescherming die u in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 28 maart 2022 uw tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde dat u tijdens uw tijd in Griekenland door een landgenoot werd geslagen met een staaf op uw rechteronderbeen waardoor u gewond raakte. Deze verwonding werd in Griekenland behandeld, maar uw medisch probleem werd onvoldoende grondig onderzocht waardoor u een verkeerde behandeling kreeg. Zo merkten de Griekse artsen bijvoorbeeld niet op dat er onderhuids bloedvaten aangetast waren en werd dit bijgevolg niet behandeld. In Griekenland worden patiënten verwaarloosd. U heeft ook een dringende operatie nodig voor uw aambeien. Vervolgens heeft u ook spijsverteringsproblemen en problemen met uw pancreas. U legde in het kader van uw huidig verzoek enkele documenten neer om uw medische situatie te staven: een (zeer moeilijk leesbaar) medisch overzicht van een Luiks ziekenhuis betreffende uw spijsverteringsproblemen; een attest d.d. 11 maart 2022 van dokter Bukhari waaruit blijkt dat u problemen heeft aan de pancreas en aan de aderen, u last heeft van zeer hoge cholesterol en van spataders en u vermoedelijk hyperlaxe ligamenten heeft; en twee vorderingen ('réquisitoires') voor medische consultaties. U wil hiermee aantonen dat u hier behandeld wordt en nog behandeld zal worden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw vorig verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard, onder meer omdat de door u in Griekenland ondervonden moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg niet voldeden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve

voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. U had immers toegang tot de Griekse gezondheidszorgen en de door u ondervonden problemen, met name dat u eens geschoffeerd zou geweest zijn door een dokter, waren onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 23 februari 2022. De Raad stipte onder meer aan dat de loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland hebben verkregen, op zich geenszins voldoende is om aan te tonen dat uw situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor uw situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond. U bleef hier echter in gebreke. In dit verband stipte de Raad onder meer aan dat u geen concrete indicaties had aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u niet in staat zou zijn om opnieuw toegang te krijgen tot huisvesting en gezondheidszorg in Griekenland. U had aldus persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat u zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die u reeds werd toegekend in Griekenland, dat de bescherming die u in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. U bracht in het kader van uw tweede verzoek geen elementen aan die deze eerdere beoordeling kunnen wijzigen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig asielverzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw medische problemen aangetoond door verschillende medische stukken en de door u beweerde onmogelijkheid om hiervoor in Griekenland behandeld te worden (Verklaring 2e VIB, vraag 16). Er werd evenwel in het kader van uw eerste verzoek, zoals aangehaald, reeds besloten dat u niet aangetoond heeft dat u geen toegang zou gehad hebben tot de Griekse gezondheidszorg. Niets wijst er bijgevolg op dat u voor uw huidige en/of nieuwe medische problemen bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw toegang hiertoe zou hebben. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat u uw beweringen dat er in Griekenland bij de behandeling van uw been medische fouten werden gemaakt niet concreet aangetoond heeft (Verklaring 2e VIB, vraag 16). Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers nergens dat uw actuele medische problemen door een medische fout zouden zijn veroorzaakt. Bovendien worden overal ter wereld, ook in België, medische fouten gemaakt en blijkt uit niets dat, indien u werkelijk overtuigd bent dat er in Griekenland een medische fout gemaakt werd, u een dergelijke fout bij de hiertoe bevoegde Griekse instanties niet zou kunnen aanklagen.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-

refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gelezen in samenhang met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met de artikelen 33, 38 en 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming en met artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tenslotte merkt verzoeker op dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij betoogt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Hij meent dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met zijn gezondheidstoestand nu hij verschillende medische rapporten heeft neergelegd en stelt dat zijn kwetsbaarheid in aanmerking genomen diende te worden.

Volgens hem is de situatie in Griekenland sedert zijn vorig verzoek om internationale bescherming duidelijk verslechterd in de context van de pandemie. Hij verwijst naar een rapport van CADTM van 12 maart 2018, een persbericht van 11 november 2020, een AIDA rapport van juni 2021 en naar een rapport van RSA van maart 2021 en concludeert dat hij, gezien de huidige situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland, bij terugkeer zich in een situatie van extreme materiële deprivatie zal bevinden en geen beroep zal kunnen doen op de bijstand van de Griekse autoriteiten.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Standaard medisch getuigschrift van 13/04/2022;
- Foto van een wonde en een been;
- Aida, “Country report, Greece”, update 2020;
- Griekse documenten;
- Elena weekly update, National Developments, “Germany : Higher Administrative Court cancels removal of international protection beneficiary to Greece” met vermelding weblink;
- Info Migrants, “German court rules that refugees cannot be deported to Greece”, 27 januari 2021, met vermelding weblink;
- RSA, “beneficiaries of international protection in Greece Acces to documents and socio-economic rights”, maart 2021, met vermelding weblink.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van

oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn agelegd.

In de praktische gids van EASO met betrekking tot volgende verzoeken nadat een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleent, wordt uiteengezet dat de beoordeling van het nieuwe verzoek zal worden toegespitst op de vraag of de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is voor het volgende verzoek. De nieuwe elementen moeten verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Als voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen wordt aangehaald dat de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die te wijten zijn aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling. (EASO, “*Practical Guide on Subsequent Applications*”, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39)

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.1. De commissaris-generaal verklaart het eerste beschermingsverzoek op 9 september 2021 niet ontvankelijk omdat verzoeker reeds op 1 januari 2020 de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten. De commissaris-generaal oordeelt dat niets er op wijst dat verzoekers status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is, dat verzoeker wel degelijk toegang heeft gehad tot de Griekse gezondheidszorg en dat hij zeer beperkte stappen heeft gezet om zijn grondrechten uit te oefenen. Verzoeker dient beroep in tegen voormelde beslissing. De Raad verwerpt het beroep op 23 februari 2022 bij arrest nr. 268 874.

2.5.2. In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij in Griekenland geslagen werd met een metalen staaf op zijn onderbeen waardoor hij zwaar gekwetst is geraakt en dat hij in Griekenland hiervoor verkeerd behandeld werd omdat men er niet zag dat zijn bloedvaten onder zijn huid waren aangetast. Hij geeft aan dat hij hiervan nog steeds last heeft en dat hij nu in België wordt behandeld. Hij stelt dat het niet correct is dat hij behandeld kan worden in Griekenland omdat hij er verkeerd werd behandeld en voegt toe dat hij in België behandeld wilt worden (AD CGVS, verklaring volgend verzoek, punt 16). Hij verwijst vervolgens naar de doktersattesten ter staving van zijn behandeling in België en voegt nog toe dat hij een dringende operatie nodig heeft voor zijn aambeien (AD CGVS, verklaring volgend verzoek, punt 20).

Naar aanleiding van de door verzoeker neergelegde medische attesten en zijn verklaringen omtrent zijn medische problemen kwam de commissaris-generaal op goede gronden tot de volgende vaststellingen: *“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw vorig verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard, onder meer omdat de door u in Griekenland ondervonden moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg niet voldeden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. U had immers toegang tot de Griekse gezondheidszorg en de door u ondervonden problemen, met name dat u eens geschouwd zou geweest zijn door een dokter, waren onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 23 februari 2022. De Raad stipte onder meer aan dat de loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland hebben verkregen, op zich geenszins voldoende is om aan te tonen dat uw situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor uw situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond. U bleef hier echter in gebreke. In dit verband stipte de Raad onder meer aan dat u geen concrete indicaties had aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u niet in staat zou zijn om opnieuw toegang te krijgen tot huisvesting en gezondheidszorg in Griekenland. U had aldus persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat u zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die u reeds werd toegekend in Griekenland, dat de bescherming die u in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. U bracht in het kader van uw tweede verzoek geen elementen aan die deze eerdere beoordeling kunnen wijzigen.*

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig asielverzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw medische problemen aangetoond door verschillende medische stukken en de door u beweerde onmogelijkheid om hiervoor in Griekenland behandeld te worden (Verklaring 2e VIB, vraag 16). Er werd

evenwel in het kader van uw eerste verzoek, zoals aangehaald, reeds besloten dat u niet aangetoond heeft dat u geen toegang zou gehad hebben tot de Griekse gezondheidszorg. Niets wijst er bijgevolg op dat u voor uw huidige en/of nieuwe medische problemen bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw toegang hiertoe zou hebben. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat u uw beweringen dat er in Griekenland bij de behandeling van uw been medische fouten werden gemaakt niet concreet aangetoond heeft (Verklaring 2e VIB, vraag 16). Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers nergens dat uw actuele medische problemen door een medische fout zouden zijn veroorzaakt. Bovendien worden overal ter wereld, ook in België, medische fouten gemaakt en blijkt uit niets dat, indien u werkelijk overtuigd bent dat er in Griekenland een medische fout gemaakt werd, u een dergelijke fout bij de hiertoe bevoegde Griekse instanties niet zou kunnen aanklagen.”

De Raad herhaalt dat verzoeker aldus in Griekenland reeds internationale bescherming heeft gekregen en dat er op grond van de stukken uit het administratief dossier geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker de aan die status verbonden rechten niet langer zou kunnen doen gelden in Griekenland. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerechtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onvereenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken,

wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

In het verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, dat er geen rekening gehouden werd met zijn gezondheidstoestand en zijn kwetsbaarheid en meent hij, verwijzend naar enkele rapporten, dat de situatie in Griekenland sedert zijn vorige verzoek om internationale bescherming verslechterd is.

Waar verzoeker zich hoofdzakelijk beroept op algemene rapporten teneinde te stellen dat de situatie in Griekenland verslechterd is sedert zijn eerste verzoek om internationale bescherming, gaat hij eraan voorbij dat die rapporten dateren van vóór het arrest van 23 februari 2022 waardoor verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat die rapporten ingaan op de situatie van na zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Bovendien, door louter te verwijzen naar een algemene situatie in Griekenland, die hij beschouwt als erbarmelijk zonder dit enigszins aan te tonen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat er zich buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om en omwille van zijn bijzondere kwetsbaarheid, een situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie. Evenmin kan worden vastgesteld dat hij in Griekenland zal terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Waar hij dan opnieuw verwijst naar zijn medische problemen, komt hij niet verder dan een loutere bewering als zou hij niet voldoende zijn verzorgd in Griekenland, zonder dit *in concreto* aan te tonen. Verzoeker legt geen enkel stuk voort waaruit blijkt dat hij medische problemen ondervindt ten gevolge van een medische fout in hoofde van zijn in Griekenland behandelende artsen. Bovendien, zoals de commissaris-generaal opmerkt, kunnen medische fouten ook in België voorkomen en is reeds in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek gebleken dat verzoeker wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Verzoeker brengt geen enkele informatie bij waaruit nog maar een indicatie mag blijken dat hij niet opnieuw zou worden toegelaten tot de gezondheidszorg in Griekenland. Dat verzoeker evenmin in staat zou zijn om, indien er werkelijk sprake is van een medische fout in hoofde van de Griekse dokters, zich hieromtrent te wenden tot de Griekse autoriteiten, wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Door in zijn verzoekschrift opnieuw te wijzen op zijn medische problemen en voor te houden dat hij daardoor kwetsbaar profiel heeft en door zijn mening te uiten dat hij wel degelijk nieuwe elementen zou

hebben aangebracht tijdens zijn tweede beschermingsverzoek, zonder de concrete motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, werpt verzoeker geen ander licht op de beoordeling *supra*.

Tenslotte stelt de Raad nog vast dat uit de door verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek bijgebrachte medische stukken geenszins blijkt dat er sprake is van een dermate kwetsbaarheid die tot gevolg heeft dat verzoeker zich bij terugkeer naar Griekenland zal bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te meer nu hij gelet op zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, wel degelijk toegang heeft gekregen tot de medische zorgen en in bezit werd gesteld van een medische verzekering die de basiskosten dekt. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken, die bovendien dateren van voordat de bestreden beslissing werd genomen, doen hierover niet anders oordelen.

Gelet op voorgaande meent de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39) en hij aldus geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

2.6. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.7. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO